

De dona a dona

«Per curar-se s'han de treure les coses de la motxilla»

GLÒRIA AZNAR
Periodista

BLANCA BUSQUETS
Escriptora

Blanca Busquets és escriptora, guionista i filòloga catalana. A dotze anys va escriure el seu primer conte i des de llavors, l'escriptura es va convertir en l'eix de la seva vida. Busquets és la guionista del programa *L'ofici de viure*, on es proporcionen eines per cultivar el benestar emocional. De salut mental també tracta la seva última novel·la, *Els dies robats* (Proa), que l'autora va presentar a la llibreria Adserà de Tarragona aquesta setmana.

Quins són els dies robats?

Són tots els dies d'abans de la pandèmia, els que no hem sabut veure perquè hem corregut massa, perquè no hem estat pendents de nosaltres o perquè no hem estat pendents dels altres.

Per què aquest interès pels espais tancats? Sembla 'aleshores no en quedà cap', de l'Agatha Christie.

Però aquí no passa. Al contrari. Aquí n'entren quatre i en surten sis. D'entrada, és la millor manera d'estudiar els caràcters de la gent, quan està aïllada, quan està amb gent que no coneix. A mi em dona la possibilitat d'establir lligams curiosos i, fins i tot, rocambolescs.

Ens sincerem justament amb els desconeguts?

I tant! En *El crit* ja ho vaig fer. Segons quines coses costa d'explicar-les a les persones més properes. Llavors, de cop i volta ens trobem un desconegut i és com si airegèssim el que tenim a dins i potser ens donarà un consell que ningú no ens ha donat fins ara. A mi m'ha passat, li ha passat amb gent amb mi i després no ens hem tornat a veure mai més. Són coses que aprofito per a les meves novel·les.

Tancats i a més a més vostè els castiga sense comunicació.

Es queden en un castell amb punxes, al mig de la muntanya, enganxat als Pirineus i resulta que no hi ha televisió i s'ha espatllat l'antena d'internet. I quan et quedés tancat no tens cap altre remei que treure el que tens dintre de la motxilla. Obrir-la i començar a investigar i la motxilla mol-

L'escriptora Blanca Busquets, aquesta setmana a la llibreria Adserà de Tarragona. FOTO: PERE FERRÉ

tes vegades porta coses grosses. També és veritat que per curar-se s'han de treure les coses de la motxilla. Si no, no et curaràs mai.

Sempre?

Sí. T'ho diu la guionista d'un programa de psicologia.

'L'ofici de viure'. Perquè no tenim eines per gestionar les emocions.

No ens ho han ensenyat. Això és feina de psicòlegs i de psicologia moderna perquè abans no es parlava.

Era un tabú.

Exacte. Però d'ençà de la pandèmia s'ha normalitzat una mica, se'n pot parlar i ara sabem que la immensa majoria de malalties es guareixen o es controlen amb medicació.

Tenen 'feedback' dels oients?

Sí i moltes persones ens demanen consell.

Com una mena de consultori de l'Elena Francés.

Una cosa així. Però és un plaer poder ajudar. Hi ha molta gent que té els pòdcasts guardats i els va escoltant perquè tractem problemes psicològics, de ferides de la infància o de trastorns lleus i no tan lleus de la personalitat.

Personal

Salut mental.

«Durant la pandèmia em vaig angoixar tremendament i al final va derivar en una depressió. Com que no era la primera vegada que en tenia, vaig posar fil a l'agulla per solucionar-ho perquè sé que és un infern. Quan estàs així no pots escriure ni fer res de profit».

Naturalesa humana.

«A part de llegir molt, per escriure s'ha de viure, conèixer els altres i escoltar-los. Si no escoltes els altres, no sabràs com és la naturalesa humana».

Li agrada aïllar-se com fa amb els seus personatges?

«M'agrada aïllar-me. Soc una persona molt independent, tirant una mica a raireta».

És impossible desfer-se dels traumes de la infància?

Jo diria que no, però s'ha de treure i a partir d'aquell dia, les coses canvien. Això no obstant, costa molt treure un trauma de la infància. Pensem, per exemple, en tota aquesta gent que ha patit abusos per part d'eclesiàstics quan eren nens. A quina edat ho han dit? Ja adults, perquè dir-ho abans és un daltabaix, has d'estar preparat per dintre, has de madurar.

Per què les relacions personals són tan complicades?

Depèn de quines relacions. Deia Josep Pla que les relacions banals són el millor per anar tirant a la vida. I és el que intento fer, el que en general em surt amb els llibres.

Personatges portats a l'extrem. També sexe i desig.

Un dels personatges pateix un trastorn greu mental i el fet de dir-ho és el primer pas per curar-se. Pel que fa al desig, en aquest cas el tracto des d'una persona que podria dir que no hi és tota. Vaig escriure sexe explícit al *Crit*, però després a *Constel·lacions* no apareixia enlloc. El que vull dir és que la violència i el sexe els introduïxo quan són necessaris. No tinc cap intenció d'atraure el públic mitjançant el sexe. És com el món de la presó, que el coneixi per-

Blanca Busquets

Dues dècades embastant històries

L'autora barcelonina porta dues dècades explicant històries. Monòlegs, espais tancats, estudi psicològic dels personatges són els seus trets. Algunes de les seves novel·les són *Presó de neu* (2003); *El jersei* (2006); *Tren a Puigcerdà* (2007); *La nevada del cucut* (2010); *La fugitiva* (2018); *El crit* (2020) o *Constel·lacions* (2022).

què vaig ser voluntària no vol dir que el posi gratuïtament.

Què feia com a voluntària?

Un cor amb els homes de psiquiatria de Can Brians, fa unes dues dècades i quan van estar tancats els presos polítics, el Raül Romeva, que és amic personal meu, em va demanar si volia fer un club de lectura a Lledoners i arran d'això vaig fer un amic amb el qual ens escrivim i vaig a veure'l tres cops a l'any. El món de la presó el coneix i si cal per a la trama, l'incluc, però no el forço. Forçar un sexe, una violència o una presó no té cap mena de sentit.

Què va passar amb el cor?

El més important va ser que vam anar a cantar al mòdul de dones i van poder relacionar-se una estona, van estar molt contents. Ho recordaré tota la vida.

Serveix per a alguna cosa la presó?

Per ells, no. Michel Foucault deia que la presó és el món en petit. Allà dintre està tot, els sentiments, les emocions, la manera de fer, tot està reduït, s'abraça el millor i el pitjor de la condició humana, sense embuts. Evidentment, a dintre no hi ha els dolents i a fora els bons, això ja no ens ho creïem, oi? Passa sovint que el que està a dintre és perquè no ha trobat un bon advocat.